

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Caroli Spinolæ Societatis Iesv, Pro Christiana Religione In Iaponia Mortvi

Spinola, Fabio Ambrogio

Antverpiæ, 1630

Cap. II. Ingressus in Ordinem Societatis Iesv, & studia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46233)

5
 barbarorum animos utebatur) ipse aperuit in
 hanc ferè sententiam: *Aliquando cum fortè
 adhuc adolescens inter aequales versaretur, ab-
 tractum se seorsim à Patre quodam fuisse, qui ei
 prædicebat, fore eum aliquando Societatis Re-
 ligiosum, profecturumq; in Regnum, cui Japonis
 nomen, ad fidem propagandam. Ac tertium ali-
 quid prætereà ab eo sibi dictum aiebat Carolus,
 quod huc usque non euenerat. Cuiusmodi ve-
 rò id esset cum flagrantissimè scire ille cupe-
 ret, nihil aliud à Carolo responsi abstulit,
 quàm, fore aliquando ut sciret. Rescivit au-
 tem ex homine aliquo Societatis, cui id fortè
 à Patre erat indicatum; sanguine nempe suo
 Religionem eum esse signaturum. Atque
 hinc incessit rumor, mox promptis Japonum
 sermonibus vulgatus, Carolum à puero præ-
 sciuisse moriturum se ob Euangelicæ verita-
 tis prædicationem.*

CAPVT II.

*Ingressus in Ordinem Societatis IESV,
 & studia.*

POSTQVAM iam secum statuisset, Chri-
 stum vocantem sequi, desiderium hoc
 suum cum ijs pertractauit, penes quos sciebat
 auctoritatem esse, sui in Religiosam familiam
 accensendi. Ab his verò id iussus est, cogna-

ris amicisq̄ue indicare; cū nihil antiquius Societas habeat, quā prouidere, vt parentum suorum voluntate veniant, quos DEVS sibi in familiam adscribendos mittit. Id indicium Carolo occasionem aperuit, quā altas in eo egisset radices cæleste illud semen, repertā non leui eorum repugnatione, qui (vt solent) primi ferè huiusmodi sese consilijs opponunt, non interuertendi, vt aiunt, sed perichitandi studio: An diuinus sit nempe instinctus, necne. Neque sanè in tanti momenti re damnanda est ea cura, dum metas modumq̄ue non excedat: at vbi apparet, eas adhiberi artes, quæ aut planè huc non spectant, aut tum solūm adhiberi, cū de Religiosi status electione controuertitur, parum verò de Numinis voluntate inuestigandā agitari; & si quando filius in aliud quodpiam periculosioris vitæ genus procliuis abripitur, tum certè non iniuriā timeri potest, ad repugandum eos impelli; specie quidem studij honesti, reuerà autem dominatu indomiti, deprauatiq̄ue alicuius affectus. Quanta verò ex aduerso fuerit Caroli in tenendo proposito constantia, vel vnica eius testari potest epistola, Cardinali Philippo (Romę tum agenti) super hoc argumēto scripta. Quæ, quia singularem feruorè ac sanctam quamdam spirat libertatem (qualè in id genus negotijs Hieronymus requi-

requirit) hoc loco adferetur, ad fidem autographi (quod in manibus habui) accuratè exacta. Sic ergo habet: *Intellexi proferendum esse benè longè aduentum P. Reëtoris: sed obtestor D. V. Illustrissimam, ne grauetur proximo tabellario sententiam mihi suam perscribere; ut festo S. Thomæ ingredi in Societatem queam. neque diutiùs, obsecro, me moretur, quia moras non fero. Aduentu Reëtoris iam mihi non est opus, cum hic adsit Prouincialis, qui compotem me facere possit. Si fortè D. V. me ducat, donec responderit Dominus Octavius, affirmo, eius me approbationem suscipere deq; habere: nam, seu venerit, seu manserit, desiderium meum tamen numquam retardabit. Quòd verò cum Illustrissimâ D. V. hanc rem tractauerim, id solius officij diciq; causâ feci, indecorum ratus, si omitterem; non quòd auctoritatem veniamq; vestram expectarem. Nam, quamuis veniam mihi recuset, ego ultrò mihi faciam, iboq; in Collegium, neque inde discedam; neque expellere me valebunt, quando DEO potiùs, quàm alteri, debeant obedire; ac si fortè in suorum me numerum referre nolint, scribam ad eorum Præpositum Generalem; aut etiam efficiam, ut ipse Pontifex Maximus intelligat resciscatq;. Imò, ut me deficiant omnia, spero saltem, non defuturum angulum aliquem in extremis mundi finibus, in quo vel herbarum radicibus vel pauxilla*

salsa aqua viuam: nam si DEVS pro me, quis contra me? Si modestiæ modum exceſſi, D.V. quaſo, adſcribat magnitudini deſiderij quo feror in Religioſam vitam. Spero Illuſtriſſimam D.V. vi pote Cardinalem (hoc eſt Eccleſiæ ſanctæ cardinem ac ſpeculum) non commiſſuram, ut tantum boni negetur vni Nepoti ſuo indigno. Etenim ſi alijs eum Ordinem ingredientibus ſemper fauit, mihi certè videtur etiam amplius ad eſſe debere. Pluribus ſuperſedeo, ne moleſtus ſim. Nola, 7. Decemb. 1584.

*D.V. Illuſtriſſima ac Reuerendiſſima
humillimus deuinctiſſimusq;
ſeruus Carolus Spinola.*

His acceptis literis Cardinalis (ut erat vir mentis incorruptæ, ſinceroque affectu, hoc negotium complectebatur) tantâ adoleſcentis perſpectâ conſtantiâ, vocationiſque diuinæ certitudine, penitus acquieuit, ſuumque ei conſenſum ſine morâ præbuit. Magnis incedebat lætitijs Carolus, tam expetiæ conſenſionis nuntio allato: nec aliud præterea moratus, annum agens vigefimum, DEO perpetuùm ſe dicauit in Societate IEſu 23. Decemb. anni 1584. ingreſſus Tirocinium Pro- uinciæ Neapolitanæ, quod tum Nolæ exercebatur. Tironis mores formauit P. Bartholomæus Riccius ſingulari bonitate vir; ſub cuius diſciplinâ vitam egit conſentaneam tam
illuſtri

illustri morti. Cum verò id temporis operarum paucitas non sineret, uti nunc, Nouitios biennio in Tirocinio degere, studijs alijsque muneribus vacuos; in Leccense Collegium, exacto primo Nouitiatus anno, Præfidum imperio missus est; quâ in domo non minores, quàm in Tirocinio, progressus virtutum habuit, anno ferè toto vsus contubernio P. Bernardini Realini, viri, cuius eximia sanctitas an cælestibus honoribus dignanda sit, sacri iam Senatus comitijs agitatur. Ceteras inter res, quas cum P. Bernardino id temporis Præfecto suo spirituali consultatas cupiebat, vna illa fuit; Deberetne à Moderatoribus contendere, ut in Iaponem (quò vocari se sentiebat) mitteretur. Re cum DEO tractatâ, contendendum id ei Pater affirmavit, scripturumque se simul recepit ad Præpositum Generalem; atque asseueraturum ei disertè, non posse non benè vertere, si ille mitteretur, quo DEVS in ijs terrarum tractibus vsurus haud dubiè esset, ad multarum animarum salutem. Eo responso adèdè desiderium suum Carolus stabiliuit, ut deinde (quod ipse suis ad Generalem literis suprâ iam allatis ostendit) neque aduersarum valetudinum gravitate deterritus, (quibus in Italiâ conflictari solebat; neque ventorum rabie, aut maris tempestatibus, quæ iter euntis vexauerant, con-

sternatus, neque reditus difficillimi in Lusitaniam rædio victus, spem vniquam abiecit voti sui consequendi. Iam vertebant extrema Tirocinij & anni simul 1586. tempora, cum Neapolim, Superiorum iussu, ad inchoanda Philosophiæ studia vocatus, in societatem incidit B. Aloysij Gonzagæ, cuius se vsum sanctissimâ necessitudine ijs ipsis in literis gloriatur, dum is Româ Neapolim, valetudinis recreandæ, audiendæque Metaphysicæ causâ, est transmissus. Exacto probationis biennio, vota nuncupavit præcipuo quodam animi sensu, dum secum cogitaret, illâ se potissimum luce, DEO astringi arctius, quo DEVS ipse, inaudito amore moralium, fascijs constringi voluit in antro stabuli Bethleëmitici. Iam longiùs in Logices processerat cursu, cum tussis ei sanguinem cum sputo erumpentem extudit. Quam ob rem, Medicorum Præsidiumque consilio, aëris mollioris salubritate recreandus visus est. Hac causâ instauratis parumper viribus, Carolus Neapoli Romam transiens, indidem tantisper operam dedit P. Clauio Mathematicas disciplinas docenti, dum Mediolanum proficisceretur. Hic valetudinis habitu firmato, reliqua deinde Philosophiæ spatia in Brerensi Collegio decurrit: quibus confectis, primam Grammatices ibidem

P. CAROLI SPINOLÆ. II
dem habuit scholam. Annum hoc labore
defunctus, simul Theologiæ discendæ, si-
mul Mathematicæ docendæ par ingenium
attulit.

CAPVT III.

Virtutum exercitamenta.

DVM Philosophiæ Theologiæque altio-
ribus disciplinis imbuitur, non capacius
scientiarum pectus, quàm colendis virtutibus
procliuem animum probauit. Eiusmodi enim
inter hæc studia fuit Caroli vita (si intimo-
rum sodalium testimonijs credimus) vt do-
mesticis fuerit exemplo, externis admiratio-
ni. Hodieque supersunt, qui (vt eorum ver-
bis vtar) sic de Carolo testantur, *Religiosum*
eum fuisse singulari animi feruore, DEO peni-
tus deuotum addictumque, Regularum obser-
uantissimum; tamque amantem tolerandi ad-
uersa, quàm hostem suarum commoditatum.
Eiusmodi verò constantiâ præditum in rebus
speçantibus ad gloriam DEI, vt verè scitum il-
lud vulgò obseruaret, Age quod agis; nec prom-
ptior videretur in suscipiendis pro DEO labori-
bus, quàm tenacior in perficiendis. Atque vt ad
res singulares descendam, auidissimus in pri-
mis erat orationis, præcipuè illius quæ per-
agitur mente; cui in dies plus aliquanto tem-
poris,